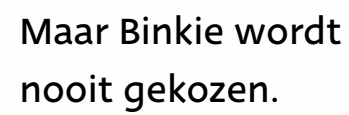

Binkie is een heel gewoon hondje.

Niet groot en niet klein, maar net ertussenin. Niet wit en niet zwart,
maar net ertussenin. Niet harig en niet glad, maar net ertussenin.
Soms is hij stout, maar meestal is hij braaf. Soms blaft hij even,
maar meestal is hij stil. En vieze windjes laten doet hij nooit.

Nou ja, bijna nooit...

Natasja wel.
Die is heel bijzonder.
Ze heeft al drie keer de
poedelprijs gewonnen.

Pollewop is klein en wit en pluizig.
Die wordt ook meteen gekozen.

Bordewijk is groot en zwart en glad.
Die kan zelf kiezen met wie hij mee wil.

Tesla blaft het
hardst van allemaal.
Die gaat naar een
deftig huis dat wel
drie keer zo groot is
als het Hondenhotel.

Sjakie heeft maar drie poten.
Die mag mee met iemand die hem zielig vindt.
Iemand die zegt dat hij het wiel voor hem uit gaat vinden.
Ik ben niet zielig, denkt Sjakie. En ik hoef ook geen wiel.

'Was je maar wat
groter of wat kleiner,'
zegt de baas van het
Hondenhotel.

'Wat witter of wat zwarter,

wat gladder of wat hariger.'

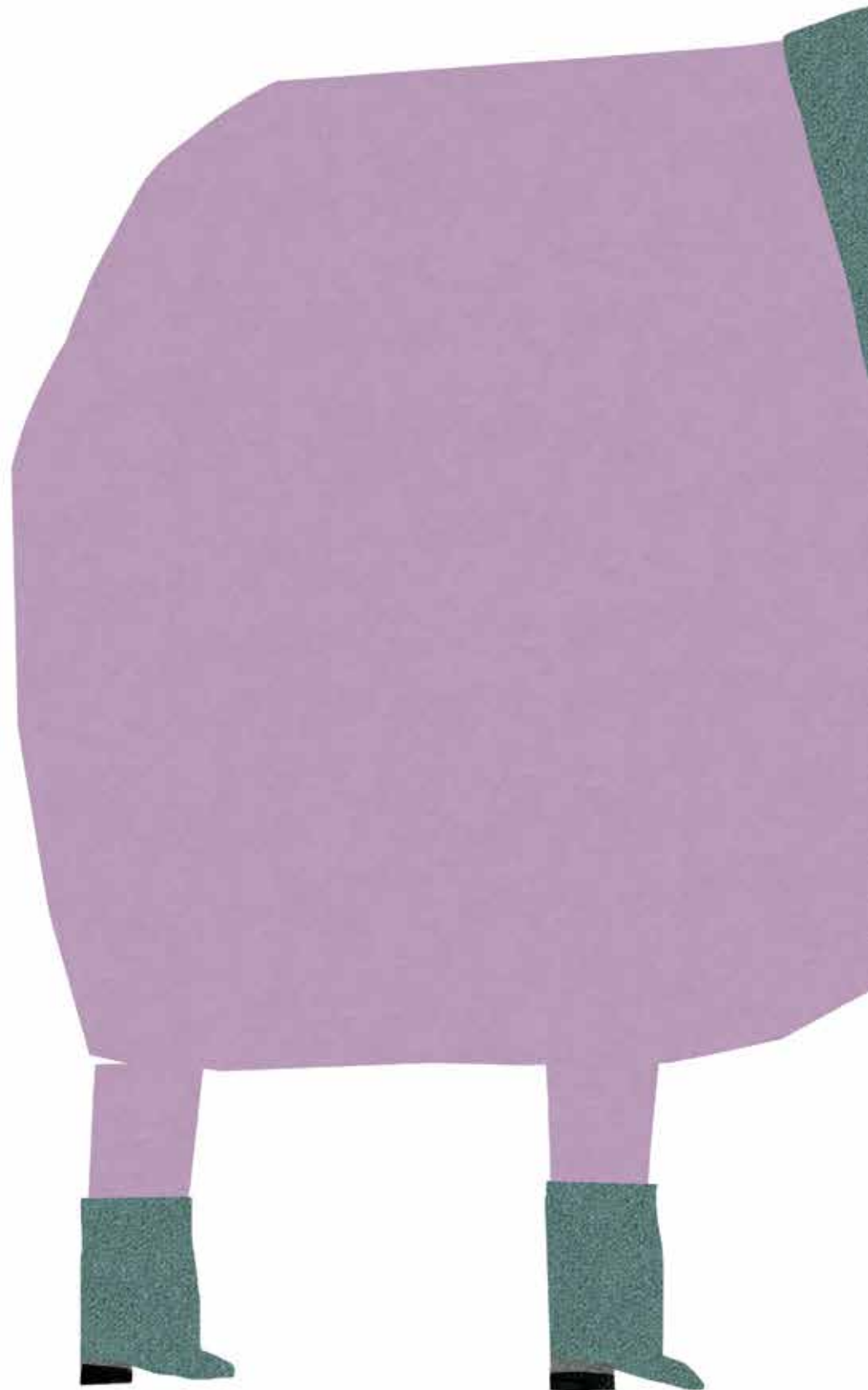
'Of was je maar een beetje zielig, zoals Sjakie,
dan wilden ze je wel.'

Maar Binkie is en blijft een heel gewoon hondje.
Misschien wel het gewoonste hondje van de wereld.
'Dan blijf ik toch gewoon bij jou,' zegt Binkie.

'Dat gaat niet,' zucht de baas van het Hondenhotel. 'Ik stop ermee. Ik ga naar het Rusthuis voor Gepensioneerde Hondenpensionhouders. En daar mogen geen honden komen. Dat vinden ze niet goed voor onze rust.'

'En ik dan?' vraagt Binkie.
'Jij mag hier blijven wonen tot iemand je wil.'
'Helemaal alleen?'
'Nee, niet helemaal alleen... '

'De baas van De Kattenbak
gaat zolang voor je zorgen.'

Binkie kan zijn oren niet
geloven. De hondenhotelbaas
gaat in een Rusthuis wonen en
laat hem achter in een huis vol
krabbende katers!

'Het komt wel goed, Binkie,'
zegt de baas.